

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 5 stycznia 1957 r.

w sprawie warunków, w jakich uważa się członków rodziny za pozostających na utrzymaniu pracownika (rencisty), oraz dochodu powodującego zawieszenie prawa do renty rodzinnej.

Na podstawie art. 45 ust. 4 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1956 r. Nr 43, poz. 200), zwanego w dalszym ciągu „dekretem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Małżonka pozostałego po zmarłym pracowniku lub renciście uważa się za pozostającego na utrzymaniu pracownika (rencisty) za jego życia, jeżeli własny dochód małżonka z ostatnich 12 miesięcy kalendarzowych przed śmiercią pracownika (rencisty) nie przekraczał przeciętnie 500 zł miesięcznie. Jeżeli zaś własny dochód małżonka z tego okresu przekracza przeciętnie 500 zł miesięcznie, małżonka uważa się za pozostającego na utrzymaniu pracownika (rencisty), gdy dochód ten był niższy od podstawy wymiaru renty pracownika

(rencisty) i nie był wyższy przeciętnie niż 1.200 zł miesięcznie.

2. Jeżeli jednak małżonek był w chwili śmierci pracownika (rencisty) zatrudniony i nie miał dochodu z innych źródeł, a nie osiągnął okresu zatrudnienia wymaganego do uzyskania renty inwalidzkiej, przyjmuje się, że małżonek pozostawał na utrzymaniu pracownika (rencisty) bez względu na wysokość zarobków małżonka, pod warunkiem, że zatrudnienie to ustało przed osiągnięciem przez małżonka okresu zatrudnienia wymaganego do uzyskania renty inwalidzkiej z tytułu własnej pracy.

§ 2. 1. Za własny dochód pozostałego małżonka uważa się wszelki jego dochód z wyjątkiem pomocy świadczonej przez inne osoby,

2. Przyjmuje się, że małżonek posiadał dochód przekraczający granice określone w § 1 ust. 1, jeżeli w chwili śmierci pracownika (rencisty):

- 1) był właścicielem gospodarstwa rolnego o rocznym przychodzie szacunkowym ustalonym dla wymiaru podatku gruntowego na kwotę co najmniej 6.000 zł albo
- 2) posiadał przedsiębiorstwo przemysłowe, handlowe lub rzemieślnicze.

§ 3. 1. Rodziców pozostających po zmarłym pracowniku lub renciście uważa się za pozostających na utrzymaniu pracownika (rencisty) za jego życia, jeżeli w chwili śmierci pracownika (rencisty) pozostawali na jego wyłącznym utrzymaniu albo zmarły przyczynił się w sposób istotny do ich utrzymania.

2. Przyjmuje się, że rodzice nie pozostawali na wyłącznym utrzymaniu pracownika (rencisty) i że zmarły nie przyczynił się w sposób istotny do ich utrzymania, jeżeli oboje rodzice lub jedno z nich w chwili śmierci pracownika (rencisty):

- 1) było właścicielem gospodarstwa rolnego o rocznym przychodzie szacunkowym ustalonym dla wymiaru podatku gruntowego na kwotę co najmniej 6.000 zł lub
- 2) posiadało przedsiębiorstwo przemysłowe, handlowe lub rzemieślnicze albo
- 3) posiadało dochód z innych źródeł przekraczający w okresie ostatnich 12 miesięcy kalendarzowych przed śmiercią pracownika (rencisty) przeciętnie 500 zł miesięcznie z wyłączeniem jednak pomocy ze strony zmarłego pracownika (rencisty) i pomocy ze strony osób nie obowiązanych do alimentacji.

§ 4. Za dochód powodujący w myśl art. 45 ust. 4 dekretu zawieszenie prawa małżonka lub rodziców pracownika (rencisty) do renty rodzinnej uważa się dochód osiągany przez małżonka lub oboje rodziców albo jedno z nich:

- 1) z gospodarstwa rolnego o rocznym przychodzie szacunkowym ustalonym dla wymiaru podatku gruntowego, na kwotę co najmniej 6.000 zł,
- 2) z przedsiębiorstwa przemysłowego, handlowego lub rzemieślniczego albo

3) z wszelkich innych źródeł w wysokości co najmniej 500 zł miesięcznie, z wyłączeniem dochodu z renty, wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia i pomocy świadczonej przez inne osoby; jednakże do dochodu rodziców wlicza się pomoc ze strony osób obowiązanych do ich alimentacji.

§ 5. Wartość dochodów, o których mowa w rozporządzeniu, uzyskiwanych z kilku źródeł, zlicza się.

§ 6. Wartość dochodów, o których mowa w rozporządzeniu, osiąganych za granicą, ocenia się w złotych na zasadach stosowanych przy wypłacie rent z zagranicy.

§ 7. 1. Sprawy małżonków i rodziców, którym na podstawie przepisów dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1954 r. Nr 30, poz. 116) odmówiono renty rodzinnej, a którzy przy zastosowaniu art. 45 dekretu w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 11 września 1956 r. (Dz. U. Nr 43, poz. 199) nie mieliby do niej prawo, podlegają ponownemu rozpatrzeniu na wniosek zainteresowanego.

2. Jeżeli wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty zostanie zgłoszony:

- 1) w ciągu 6 miesięcy od dnia ogłoszenia rozporządzenia — rentę przyznaje się od dnia powstania prawa do renty, nie wcześniej jednak niż od dnia 1 lipca 1956 r.,
- 2) po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia rozporządzenia — rentę przyznaje się od dnia powstania prawa do renty, lecz za okres nie dłuższy niż 3 miesiące wstecz od dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie prawa do renty.

§ 8. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1956 r. z tym zastrzeżeniem, że w stosunku do rent przyznanych przed dniem ogłoszenia rozporządzenia przepis § 4 obowiązuje od dnia 1 czerwca 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz